

foodtruck ~~fiasco~~ fiësta

2

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Een ijskoude klus

Saskia M.N. Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Foodtruck Fiësta:

In de ijskast

Een ijskoude klus

Meisje met het ijsje

Liefde in Milaan:

Toeval bestaat niet

Loes, Luca en Liz

Casa dell'amore

Recept voor geluk

Breekbaar geluk

Grenzeloos geluk

Saskia M.N. Oudshoorn

Een ijskoude klus

Foodtruck Fiësta 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020545319
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck
Redactie Meike van Beek

www.saskiaoudshoorn.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

1.

Tinus

De vreemdste zaterdagavond ooit

Ik kijk Mats na terwijl hij met de meterslange combinatie de straat uitrijdt, dan kijk ik naar de sleutel in mijn hand. Héél... apart dit. Ik loop naar de voordeur en steek de sleutel in het slot. Een paar seconden later sta ik in een kleine, donkere hal. Op de tast, met mijn vingertoppen over de ruwe bakstenen muur glijdend, vind ik de lichtknop. Een ouderwetse plafondblamp springt aan. Aan de rechterkant is een deur. Vast niet die van de woonkamer of de keuken. Ik kan me niet bedwingen – naast mijn andere minder charmante karaktertrekjes (een paar maar, hoor) ben ik ook nog eens hartstikke nieuwsgierig. Althans, zo noemen anderen het, ik zeg altijd dat ik gewoon graag alles weet, en dat is geen slechte eigenschap, toch? Het is allemaal een kwestie van perspectief.

Net als in de boerenschuur, floept hier de tl-verlichting aan het plafond met een zoemend geluid en flikkeringen aan. De hoge ruimte baadt vervolgens in een fel licht. In het midden van de werkvloer staat het karkas van een auto. Het is ontdaan van de ramen en alle andere zaken zoals de bumpers, deurhendels, lampen en spiegels, alleen de carrosserie is overgebleven. Ik loop erop af, glij met mijn hand over het kale ijzer dat als een babyhuidje zo glad gepolijst is. Ik zie witte plekken van plamuur.

De overgang van het ijzer naar het plamuur is niet te voelen, er is geen millimeter roest meer te zien. Ineens herken ik het model van de auto. Het is een Ford Mustang, een cabrio. Tegen de muur staan de bumper en de grill met het embleem van een hollend paard. Het is de droomauto van mijn vader. Ik neem een foto en stuur hem in de groepsapp van Emilie, pap en mij. Emilie reageert direct.

Waar ben jij nou ?

In de werkplaats van Mats.

???

Hij is de foodtruck aan het ophalen. Ik wacht hier op hem. 🍷

???

Ik grinnik om de smiley.

Mijn vader reageert wat later.

Een Mustang! Gave kar!

Ik ben laat thuis. Wacht maar niet met eten.

Daarna stop ik mijn mobiel weer in mijn zak. Ik doe het licht van de werkplaats uit, loop terug naar de hal en klim voorzichtig met een hand aan de leuning de steile trap op. Aan de linkerkant van de smalle gang zijn twee deuren. Achter de eerste bevindt zich een kamer waar een enorm, ijzeren bureau staat. Het grootste gedeelte van het bureaublad is bedekt met papieren, een computer, een paar stukken gereedschap en gebruikt servies. Erachter

staan een paar dossierkasten. Er liggen ordners kriskras over elkaar heen, papieren steken tussen de pagina's uit en sommige stukken zitten vol met knalroze zelfklevende bladwijzers. Aan de zijkant van de monitor zit een rij gele post-its geplakt.

Ik pak het vuile servies op, loop de gang weer in. Met mijn voet om het hout gehaakt sluit ik zachtjes de deur. Achter de tweede deur is zijn slaapkamer. Onder het raam staat een zwart Ikea-bed, tegen de wand een grote kledingkast. Op een stoel liggen een paar kledingstukken. Het voelt niet goed om hier rond te snuffelen. Ik voel me een voyeur en doe snel de deur weer dicht.

Aan de rechterkant bevindt zich aan het einde van de gang de huiskamer. Die is simpel en mannelijk ingericht, met een bank die aan de scheurtjes in het zwarte leer te zien al aan een tweede ronde bezig is. Op een lage, bruine tafel die tegen de muur geschoven is, staat een ouder model televisie met een Playstation eronder. Ik glimlach als ik zie dat hij een verzamelbox van *The Fast and the Furious* heeft. Een gevoel van weemoed overrompelt me als ik zie dat het hoesje van dvd nr. 6 op de dvd-speler ligt. De leuke hoofdrolspeler is dood, net als wat er ooit tussen Mats en mij was.

Tussen de bank en de tv staat een koffietafel. Ook daar staan een paar gebruikte glazen en bekers. De controller van de Playstation zit half tussen de kussens van de bank gepropt. Er zijn weinig accessoires, geen foto's of planten.

Achter de lange eetbar die gemaakt is van sloophout is een open keuken. Er staan barkrukken met een robuuste, industriële uitstraling omheen, twee aan iedere kant. Ze hebben een zitting van donker leer en zien er comfortabel uit. Een deur geeft toegang tot een klein dakterras.

Met mijn armen vol serviesgoed loop ik naar de keuken, waar ik de vuile vaat voorzichtig op het aanrecht zet. Omdat ik de

opdracht meegekregen heb om voor hem te koken, voel ik me niet bezwaard om in de koelkast te kijken. Een fles cola, flesjes Heineken, een maaltijdsalade, boter, eieren. Niks bijzonders en niet voldoende om een voedzaam avondmaal van te koken. In de keukenkastjes staan wat blikken soep, pakken koffie en een grote pot pindakaas. Het ziet er niet uit alsof hij regelmatig voor zichzelf kookt. Ineens heb ik enorme zin om een uitgebreide maaltijd voor hem klaar te maken. Deels om hem te bedanken, deels omdat ik denk dat hij het wel kan gebruiken dat iemand eens een keer voor hem zorgt. In de gangkast vind ik een paar lege boodschappentassen. Ik ben hier niet bekend in de buurt, maar voordat we de straat inreden, zag ik in de verte de licht-reclame van een supermarkt.

Het regent nog steeds. Op weg naar de supermarkt raak ik langzaam doorweekt, zelfs de beste jas is niet bestand tegen dit weer. Gelukkig is de winkel nog open. Er zijn niet veel klanten, een aantal schappen met versproducten is al bijna leeg. Ik probeer me te herinneren wat Mats lekker vindt, maar destijds was dat niet echt onderwerp van gesprek tussen ons. De culinaire hoogtepunten waren toentertijd bezoeken aan de snackbar. Thuis aten we nooit fastfood en de vlammetjes met een patatje speciaal waren heerlijk, voor het overgrote deel niet vanwege de smaak, maar omdat ik daar samen met Mats was. Hij nam altijd een frikandel speciaal en een patatje pindasaus, herinner ik me. Dat ga ik hem vanavond niet voorschotelen.

Bij de vleesafdeling liggen nog een paar mooie stukken entrecote in de koeling. Ik neem krielaardappeltjes en een paar zoete aardappels mee. Geen idee welke groente hij lekker vindt. Bij de groenteafdeling liggen kaarsrechte, knalgroene haricots verts. Ik gooi ze in mijn karretje, net als de champignons. Wanneer ik na een klein kwartier bij de kassa sta, is mijn boodschappenwagen

bijna vol. Hoe ga ik dit ooit naar zijn huis krijgen?

Ik moet over de honderd euro afrekenen, een kleinigheid als je bedenkt dat Mats er twee uur geleden voor zorgde dat ik tweeduizend euro terugkreeg en nu mijn foodtruck ophaalt. De boodschappentassen zitten tot aan de rand vol. Ik steek een fles witte wijn in de ene zak van mijn jas en in de andere een fles rode. Ik lijk wel een aan de alcohol verslaafde zwerver wanneer ik terug naar de woning van Mats loop. De kou trekt door de stof van mijn jas heen en ik ril.

Om de paar minuten moet ik even stoppen om mijn vingers los te wiebelen zodat het bloed weer gaat stromen. In de palmen van mijn handen staan rode en witte striemen van de handvatten die in mijn vlees snijden, mijn schouders doen zeer van het gesjouw.

Een voor een sjouw ik de tassen de steile trap omhoog, terwijl ik me met mijn andere hand goed aan de leuning vasthoud. Bij de tweede keer moet ik zelfs halverwege de trap even uitpuffen. Met een laatste krachtinspanning til ik de tassen op de bar. Mijn koude oren beginnen te kriebelen als het bloed weer terugkeert waar het hoort. De fles witte wijn leg ik in de koelkast, de rode ontkurk ik alvast zodat hij kan ademen. Wat ik voor het diner ga gebruiken leg ik op het aanrecht, de rest zet ik in de koelkast en de kastjes. Ik heb ook vers fruit en wat ingrediënten voor lekkere hapjes meegenomen.

Misschien veel te voorbarig en te vrijpostig, maar als we het straks niet opeten, heeft hij in ieder geval wat smakelijke etenswaren in huis. De onverwachtse drang om voor hem te zorgen verbaast me.

Mijn sweater is doorweekt van de regen. De koude stof plakt tegen mijn buik. Ik aarzel. Mag ik zomaar zijn slaapkamer binnengaan? Als ik Mats nog een klein beetje ken, vindt hij het vast niet erg dat ik een shirt van hem pak. Hij heeft me tenslotte

ook zomaar de sleutel van zijn huis gegeven. Hij hechtte nooit zo aan bezittingen of aan zijn kleren. Ik heb ooit maandenlang in zijn leren jack rondgelopen. Dat vond hij alleen maar leuk.

Zijn kledingkast is redelijk netjes, er liggen niet heel veel kleren. Op de planken ligt een bescheiden stapeltje sweatshirts, spijkerbroeken en T-shirts. Er hangen een paar nette, maar niet geweldig goed gestreken overhemden op knaapjes. Van de stapel shirts pak ik het bovenste eraf. Het is een simpel, stoer shirt met lange mouwen en een Carhartt-opdruk op borsthoogte. Ik trek mijn eigen natte sweater uit en voordat ik beseft wat ik eigenlijk doe, druk ik zijn sweatshirt tegen mijn neus om de geur diep op te snuiven.

Blozend om wat ik aan het doen ben en omdat ik met ontbloot bovenlijf midden in Mats' slaapkamer sta, trek ik het snel aan. Ik rol de mouwen op en stop een puntje van het voorpand tussen mijn broekband. Ineens gehaast doe ik het licht uit en loop ik de gang weer op. Er is nog één deur die ik niet heb geopend. Achter de vierde deur blijkt een kleine, zo op het oog vrij luxe badkamer schuil te gaan. In de hoek is een inloopdouche met een grote regendouchekop die uit het plafond komt, in de andere hoek staat een wasmachine met daarbovenop een droger. Het badkamermeubel is opgeruimd, in een nis in de muur ligt een nette stapel handdoeken. De kraan en de grepen komen ook uit de muur, de wastafel is van graniet en minstens een meter breed. Het is echt niet supergroot, maar keurig afgewerkt en van alle gemakken voorzien. Ik droog mijn gezicht en haren met een van de handdoeken af en hang hem vervolgens samen met mijn natte trui over een van de buizen van de wandradiator.

Terug in de keuken was ik de vuile vaat af en ruim wat rondslingerende dingetjes op. Als ik een draadloze geluidsbox zie

staan, verbind ik het apparaat direct met de bluetooth functie op mijn telefoon. Vervolgens zoek ik mijn favoriete playlist op, en onder het genot van heerlijke soulnummers ga ik aan de slag. Ik halveer en kook de krieltjes halfgaar. De haricots verts blancheer ik en omwikkel ik met spek. De zoete aardappel heb ik geschild en netjes in plakken en daarna frietjes gesneden. Zorgvuldig kruid ik het vlees met peper en zout dat ik na enig zoeken gevonden heb. Wanneer ik klaar ben met de voorbereidingen, kijk ik hoe laat het is. We zijn al twee uur verder! Ik stuur een appje naar Mats om te vragen waar hij ongeveer is. Vrijwel meteen belt hij handsfree op.

‘Nog een kwartiertje, dan ben ik thuis.’

Het is echt raar, ik sta hier in het shirt van mijn grote liefde die ik tot een paar uur terug zes jaar geleden voor het laatst zag, ik heb een uitgebreide maaltijd voor ons klaargemaakt, terwijl hij in mijn oor zegt dat hij zo ‘thuis’ is. Ik hoor aan de adem die hij hoorbaar naar binnen zuigt dat hij ook een beetje schrikt van zijn eigen woorden.

‘Oké. Dan weet ik wanneer ik de oven aan moet zetten,’ zeg ik luchtig. ‘Nu dus.’ Het klinkt minstens net zo huiselijk als dat hij ‘thuis’ zegt.

In de oven staat alles klaar: de schaal met de geblancheerde boontjes met de lapjes spek eromheen gewikkeld, een ovenschaal met zoete, gekruide aardappelfrietjes en de gehalveerde krielaardappeltjes met flink wat goede olijfolie en verse rozemarijn. De entrecote komt op kamertemperatuur, de kruidenboter heb ik al gemaakt en de champignons voor de roomsaus zijn gesneden. Het is niet superingewikkeld, maar dit is de favoriete maaltijd van mijn vader en ik denk dat Mats dit na zo’n intensieve dag ook wel kan waarderen.

‘Spannend. Geen idee wat je voor me gemaakt hebt.’

Ik glimlach met de telefoon aan mijn oor. ‘Patat met een frikandel speciaal.’

Hij barst in lachen uit, en het is het fijnste geluid dat ik vandaag gehoord heb. Een aangename warmte verdrijft het laatste beetje kou uit mijn lichaam. ‘Tot zo.’

Ik stift mijn lippen en fatsoeneer mijn haar nog een beetje. Ik heb twee wijnglazen gevonden, die zet ik klaar en in twee whiskyglazen laat ik een waxinelichtje glijden. Mats heeft niet een heel uitgebreid servies, maar na wat zoeken heb ik twee kleine borden en twee grotere borden gevonden die redelijk bij elkaar passen. Ik betrap mezelf erop dat ik met de muziek mee sta te zingen wanneer ik op de borden voor het voorgerecht de rucola met carpaccio bedek en verse Parmezaanse kaas erover rasp. Vervolgens verkruimel ik de rest van de uitgebakken spekjes die ik voor de haricots verts heb gebruikt boven de borden. De pijnboompitjes die op een zacht vuurtje langzaamaan een beetje beginnen te kleuren, verspreiden een heerlijke geur waar mijn maag nog harder van gaat rammelen.

Wanneer ik de borden op het blad van de eetbar zet, hoor ik het zware gebrom van Mats’ truck en de grote deur van de garage opengaan. Snel draai ik het vuur onder de pijnboompitjes uit, veeg mijn handen af en loop naar beneden. Mats rijdt de oplegger met Fiasco achteruit naar binnen. De bollen ijs op het dak zijn maar iets van twintig centimeter van het plafond van de werkplaats verwijderd. Geconcentreerd kijkt hij in zijn spiegels en draait zijn stuur naar links en naar rechts. De oplegger reageert meteen. Het gevaarte past nét naast de Mustang. Mats springt uit de truck. Hij heeft nu een honkbalpet achterstevoren op zijn hoofd. Onvoorstelbaar hoeveel hij opeens op zijn jongere versie met stekelhaar lijkt. Ik hou mijn adem in. Gelukkig ziet hij niet hoe ik naar hem sta te staren. Geroutineerd laat hij Fiasco

van de oplegger afrollen en rijdt dan de Ford weer naar buiten.

Een minuut later komt hij door de voordeur naar binnen. Hij neemt zo te horen de trap met twee treden tegelijk. Midden in de woonkamer trekt hij de cap van zijn hoofd en gooit hem op de bank. Mats doet een poging zijn platgedrukte haar een beetje in model te wrijven en inhaleert de heerlijke aroma's die uit de keuken komen drijven. Zijn gezicht begint te stralen.

‘Hoi.’

Ik draai me om, een schaalte in mijn handen, en doe alsof ik hem nu pas zie en hem niet een aantal minuten geleden ongenoevend aan heb staan staren. ‘Hoi, Mats.’

‘Zo lekker heeft het hier lang niet meer geroken. Zo terug.’ Hij glipt de badkamer in om zich op te frissen.

Op een paar meter afstand hoor ik de douche lopen. Slechts zes, zeven stappen ben ik van zijn naakte lichaam verwijderd. Ik betrap mezelf op de gedachte dat ik er heel wat voor over zou hebben om te weten hoe hij er nu uitziet. Zonder kleren, dus. De Mats van acht jaar geleden was een stuk magerder. Bleker ook. Over zijn platte buik liep een dun streepje haar, borstharen had hij vrijwel niet – behalve een paar verdwaalde haren om zijn tepels. Mijn lijf is sinds die tijd ook veranderd. Mijn taille is nog steeds smal. Ik ben een halve kop kleiner dan mijn zus, die duidelijk de genen van mijn vader heeft. Mijn billen zijn voller, mijn borsten groter dan toen we verkering hadden. Geen idee of hij daar wel van houdt.

Ik roep mezelf tot de orde, probeer naarstig aan iets ander te denken, iets waar ik het minder warm van krijg. Hoe makkelijk ik me heb laten besodemieteren met Fiasco bijvoorbeeld. Daar krijg ik het ook warm van, een ander soort warmte. Wat had ik moeten doen als Mats niet gelijk in zijn auto was gesprongen om me te helpen? Ik schrik op uit mijn overpeinzingen wanneer

hij opeens naast me in de keuken staat. Zijn haar is nat, druppeltjes water rollen achter zijn oren naar beneden, zijn nek in en verder naar beneden. Hij ruikt lekker fris, naar doucheschuim, en hij heeft een van zijn nette overhemden aangetrokken. Een heel ander gezicht dan daarnet.

Mats rolt de stof van de mouwen van het overhemd iets omhoog. Ik kan nog net een klein stukje van een tatoeage aan de binnenkant van zijn gespierde onderarm zien. Het liefst zou ik de stof een stukje verder omhoogtrekken, met mijn vinger over de lijnen gaan, en lezen wat er staat. De naam van een vrouw? Ik wil alles weten van zijn leven na mij. Na ons.

Zijn mondhoeken krullen op als hij ziet dat ik een shirt van hem aanheb. 'Ah. Die zocht ik. Mijn favoriete shirt. Je voelt je al helemaal thuis, zie ik?' plaagt hij.

'Sorry.' Het bloed stijgt weer naar mijn wangen. 'Ik was helemaal doorweekt van het boodschappen doen. Ik dacht dat je het niet erg zou vinden.'

'Nee hoor, geen probleem. Het staat je goed.'

'Je hebt een mooie badkamer trouwens.'

Zijn ogen beginnen te glimmen. 'Ja? Heb ik zelf gemaakt.' Hij zwaait met een hand de ruimte rond. 'Dit hier was niet veel bijzonders toen ik het kocht. Nog steeds niet, maar voorlopig woon ik hier prima.'

'Wat knap dat je dat zelf gedaan hebt, hij is echt heel mooi met die ingebouwde kranen en de inloopdouche,' zeg ik oprecht verbaasd. Er is zoveel dat ik niet weet van hem.

'Ik zal niet zeggen dat het allemaal in één keer goed is gegaan, maar waar een wil is, is een weg. Als je het niet probeert, weet je nooit of je het kunt.' Mats kijkt naar de stukken vlees die klaarliggen om gebakken te worden. 'Wat een verrassing dit allemaal.' Hij cirkelt met zijn hand boven het aanrecht. 'Je hoefde

niet zo uit te pakken, hoor. Ik heb een beetje spijt nu ik zie dat ik je zo aan het werk heb gezet.'

'Het zou geen verrassing zijn als je het van tevoren wist. Ik hou van koken, voel je niet bezwaard.'

'Ziet er superlekker uit in ieder geval.' Zijn maag knort om zijn woorden ongevraagd te bevestigen.

'Ik hoop dat het ook zo smaakt. Kan ik iets te drinken voor je inschenken. Wijntje? Of wil je gewoon bier?'

'Wat drink jij?' kaatst hij terug.

'Ik drink graag koude witte wijn, die heb ik in de koelkast klaargelegd. Ik dacht, eerst een glaasje sauvignon blanc en dan straks bij het vlees een mooi glas rode wijn. Ik hoop dat je merlot lust.'

Hij glimlacht naar me. 'Je hebt overal aan gedacht. Normaal drink ik cola of een biertje. Vandaag is niks zoals het was. Ik doe graag mee met de wijn, al heb ik geen idee wat je net allemaal zei.' Mats gaat op een van de krukken zitten.

Ik steek de waxinelichtjes in de whiskyglazen aan. De glazen zijn van dik, geslepen glas en de vlammetjes verspreiden een gezellig licht, dat in tientallen sterretjes als flikkerende sproetjes op zijn gezicht uiteenspat.

Ik reik Mats het glas witte wijn aan. 'Zeker weten? Je beledigt me niet als je gewoon een biertje neemt, hoor.'

'Nee, dit is prima. Lekker. Lang geleden dat ik witte wijn gedronken heb. Vroeger op de camping waarschijnlijk, uit een doos. Omdat er alcohol in zat.' Hij tikt voorzichtig mijn glas aan en neemt een slok.

'Ik hoop dat hij al koud genoeg is.'

'Hij is heerlijk,' antwoordt Mats, waarna hij direct nog een slok neemt, alsof hij me moet overtuigen.

Ondertussen zet ik de bordjes met de carpaccio op de bar.

‘O wauw. Je hebt je wel heel erg uitgesloofd, iets simpeliers was ook prima geweest, hoor.’ Hij gebaart naar de lappen vlees op het aanrecht. ‘Geef mij de rekening maar. Stuur me een tikkie, je hebt mijn nummer.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Je hebt me onwijs goed geholpen vandaag, dit is het minste wat ik terug kan doen. Jij moet mij een rekening voor de benzine sturen.’

‘Onzin, de zaak betaalt. De Ford rijdt trouwens op gas. En nu niet meer praten over geld of gedoe, we gaan lekker eten.’ Zich verheugend op het diner, wrijft hij verlekkerd zijn handen tegen elkaar.

Ik schenk de glazen nog eens bij en nadat ik het warme stokbrood in dunne sneetjes gesneden heb, schuif ik ook aan. Het is heerlijk om Mats te zien genieten. Nog leuker dan het koken zelf: mensen blij maken. Mats blij maken.

Wanneer het voorgerecht op is, sta ik op om het vlees te bakken. Mats pakt de borden en zet ze in de gootsteen. Naast elkaar, samen in de kleine keuken voelt het alsof die zes jaar niet bestaan hebben, althans, lichamelijk. De geestelijke afstand voel ik nog steeds, die hangt onuitgesproken als een plexiglas scheidingswand tussen ons in.

Mats schenkt de glazen met rode wijn in en besmeert twee sneetjes stokbrood met de verse kruidenboter. Ik heb mijn handen vol met een schaal en een pan, en zonder erbij na te denken stopt hij een stukje brood in mijn mond. Hij grijnst als ik een raar gezicht trek, perplex door het intieme gebaar. Gelukkig gaat hij weer aan de bar zitten. Ik voel dat hij het vermijdt om een persoonlijk gesprek aan te gaan, zoals je soms zoveel meer in een stilte kunt voelen dan in nietszeggende woorden. Tegelijkertijd zijn we ons hyperbewust van elkaars aanwezigheid.

Uit zijn ooghoek kijkt Mats naar het scherm van zijn mobiel,

die de laatste paar minuten bijna onafgebroken trilt en zoemt. Ten slotte schuift hij met zijn hand over de tafel en pakt hem op. Zijn grove wijsvinger beweegt traag over het scherm. Zo te zien beantwoordt hij een appje. Daarna legt hij het mobieltje met een zucht weer neer. Het is niet aan mij om te vragen waar het over gaat. Net als hij wat tegen me wil zeggen, gaat zijn telefoon nu over. Met een geïrriteerde blik op zijn gezicht drukt hij het gesprek weg en daarna stromen de appjes hoorbaar weer binnen.

‘Problemen?’ vraag ik, naar zijn mobiel wijzend terwijl ik de schaal met boontjes en die met friet op tafel zet.

Hij drukt het toestel nu helemaal uit, schuift hem ondersteboven naar de rand van de bar en pakt een zoet frietje uit de schaal. ‘Nee, niets bijzonders.’

‘Heb jij vuurvaste vingers?’ vraag ik verbijsterd.

‘Die vingers van mij kunnen wel wat hebben. Ik heb inmiddels zoveel eelt op mijn vingertoppen gekweekt dat ik er niets van voel.’

Hij steekt zijn vingers naar me op om te laten zien hoe ruw ze zijn. Hoe zouden die vingers op mijn huid voelen? Ik draai me snel om, zodat hij mijn gezicht niet ziet. Een paar seconden hou ik me aan het aanrechtblad vast, dan pak ik de pan van het vuur en draai ik me weer terug om de entrecotes op de borden te laten glijden. De champignon-roomsaus serveer ik apart in twee schaaltes die ik achter in een van de keukenkastjes heb gevonden. ‘Ik weet niet of je van champignons houdt, daarom doe ik het maar even zo.’

‘Ik ben gek op champignons.’ Mats heft zijn glas. ‘Het ziet er echt verrukkelijk uit. Dank je wel. Proost.’

‘Santé,’ zeg ik en nadat ik een slok van de rode wijn genomen heb, snijd ik het vlees. Het is altijd spannend of het uitpakt zoals de bedoeling was. Goede ingrediënten zijn de helft van het suc-

ces, geen idee of dit vlees ook van een goede kwaliteit is en niet in een taaie schoenzool is veranderd na het bakken. Het smaakt gelukkig prima, het is door de vetrandjes heerlijk mals gebleven.

‘Vertel eens wat over jezelf. Ben je nog met mensen van vroeger bevriend?’ Hij prikt een half aardappeltje aan zijn vork en kauwt er langzaam op. Zijn ogen haken zich nieuwsgierig in de mijne.

‘Ik ga nog steeds met Roos om. Roosmarijn Vliethorst.’ Roos heeft net zo’n hekel aan de naam Roosmarijn als ik aan Bertina. Tien en Roos.

‘O ja, Roosmarijn.’ Hij spreekt de naam van mijn beste vriendin op neerbuigende toon uit. ‘Die herinner ik me nog wel.’

Mats had een hekel aan de mensen met wie Roos normaal gesproken omging. De meeste jongens met wie zij bevriend was, hadden een dubbele voornaam, zaten op hockey en liepen vroeger op school rond met een air alsof ze voormalig president Donald Trump op de Eurotop waren. Van de mannelijke vrienden die ze heeft, zit het merendeel in het bestuur van het studentencorps. Die worden later iets van diplomaat, arts, politicus of minstens een belangrijk zakenman. Haar vriendinnen komen uit dezelfde kringen. Toch zijn we nog steeds goed vriend, vanaf de brugklas al.

‘Roos is een schatje, ze is nog steeds mijn beste vriendin.’ Ik hoor de plotselinge defensieve toon in mijn stem. ‘Ga jij nog met mensen van vroeger om?’

Met volle mond schudt hij zijn hoofd. ‘Nee, geen enkele behoefte aan om aan die periode herinnerd te worden,’ zegt hij, zonder te beseffen dat die woorden mij rechtstreeks als een stomp in mijn buikstreek raken.

Mats eet alsof hij een weeklang niets op heeft. Ik dacht dat er wel iets over zou blijven, maar het vlees, de boontjes, de frietjes en de krieltjes, het laatste druppeltje champignonsaus, dat hij

met een sneetje stokbrood van zijn bord dept, alles gaat glad op. Hij leunt achterover en wrijft over zijn buik.

‘Zo vrouw, dat was lekker,’ grijnst hij voldaan.

Ik sta snel op zodat hij niet ziet wat voor een uitwerking zijn grappig bedoelde uitspraak op mij heeft. Het lijkt wel of ik in een achtbaan zit, mijn gevoelens worden van de ene naar de andere kant geslingerd en mijn ingewanden maken af en toe een dubbele salto. Terwijl ik de tafel afruim, gaat de voordeur beneden hoorbaar open. Een vlaag koele lucht komt via de gang de keuken binnen.

‘Joehoe,’ klinkt een schelle vrouwenstem.

Mats springt met een verschrikte blik op en holt richting de trap. Opgewonden gepraat waait door het trapgat de huiskamer in. Ik probeer mijn best te doen om hen niet af te luisteren, toch dringen flarden van het gesprek duidelijk door. Opgelaten spoel ik de borden alvast af en zet het koffiezetapparaat aan. Ik had niet genoeg tijd meer om een taart te bakken. Wanneer er ooit nog een volgende keer komt, dan doe ik dat graag voor Mats. Cheesecake is mijn favoriet, ik heb pap en Emilie al minstens twintig verschillende soorten voorgeschoteld.

In de supermarkt lag er op de broodafdeling een smakelijk uitzierende kant-en-klare wortelcake. Met boter, poedersuiker en roomkaas heb ik er snel een topping op gemaakt. Met een scherp mes snijd ik twee rechte plakken af en leg ze op schoteltjes. De deur van de huiskamer vliegt open, ik schrik van de klap waarmee hij tegen de muur bonkt. Bijna laat ik een van de schoteltjes uit mijn hand vallen.

‘Ik dacht al dat er wat aan de hand was hier! Wie de fuck ben jij, verdomme?’

Vlak voor Mats staat een jonge vrouw, haar handen demonstratief in haar zij geplant. Ze is slank, langer dan ik, prachtig

opgemaakt. Haar zwarte haar hangt sluik langs haar smalle gezicht. Door de donkere make-up die haar ogen omlijsten, komen haar groene ogen extra goed uit. Ze staren me met een blik vol haat aan. In de verte doet ze me aan Kim Kardashian denken. Mijn bloed dat net zo warm en vertrouwd door mijn aderen kabbelde, verandert in een stroom ijskoud bergwater.

De blik in Mats' ogen is verontschuldigend. Of baalt hij er gewoon van dat zij hier opeens staat? Is zijn timing in de soep gelopen? Hij heeft niets over een vriendin verteld. De persoonlijke zaken hebben we allebei vakkundig vermeden. Tot nu toe.

‘Char, dit is Bertina. Bertina, Charmaine.’

Charmaine en Bertina. Een prachtige, verzorgde vrouw tegenover eentje die na een lange, vermoeiende dag zonder make-up en met een post-regenbuikapsel in een veel te groot shirt van haar ex-vriendje staat. Het verschil tussen ons kon niet groter zijn.

Opgelaten steek ik mijn hand uit. ‘Bertina Meijer.’

Haar ogen glijden over mijn lijf, blijven kort op de opdruk op mijn borst hangen – van het shirt van Mats. ‘Bertina,’ herhaalt ze met een toon van afkeuring. ‘Charmaine. De vriendin van Mats.’

Mijn blik schiet naar hem en terug naar haar. Schuldig kijkend als een hond die betrapt is nadat hij het bankstel aan flarden heeft gereten terwijl de baas van huis was, staat hij achter haar. Hij is een halve kop groter dan Charmaine, en wendt zijn ogen over haar hoofd heen gegeneerd van me af. De punten van zijn sneakers zijn ineens buitengewoon interessant.

Ik gooi snel de theedoek die over mijn schouder hangt op het aanrecht. ‘Ik ga maar eens naar huis. De koffie staat klaar, twee stukken cake ook. Geniet ervan.’

Mats pak mijn arm vast als ik langs hem loop. ‘Tinus,’ zegt hij zacht en smekend.

Ik ruk mezelf los en zet een stap opzij. ‘Mats heeft me van-

daag geholpen. Ik ben een vriendin van vroeger. Niks om je zorgen over te maken. Onze ouders kennen elkaar,' zeg ik tegen Charmaine.

'Laat me je even thuisbrengen,' zegt Mats met een hese stem.

'Nee, dat hoeft niet. Ik bel Emilie of Roos wel om me op te halen. Ik heb al te veel tijd van je in beslag genomen. Ga jij maar naar je vriendin.'

'Tinus, please,' probeert hij nog een keer.

'Wat nou, "please"? Je bent me niets verschuldigd. En ik heet Bertina,' zeg ik ijzig om de ineens immense kloof tussen ons duidelijk te maken.

'Ik kan je toch niet in het donker alleen naar huis laten gaan?'

'Als het je geruststelt, dan blijf ik wel in de werkplaats totdat Emilie er is. Kan ik mijn truck eens goed bekijken,' zeg ik zo neutraal mogelijk.

'Goed.' Zijn kaken zijn gespannen.

'Ik bel je morgen of volgende week wel hoe we dat verder gaan doen met onze... regeling.' Ik pluk aan de stof van zijn shirt. 'Ik zal deze wassen en terugbrengen.'

Charmaine komt naast hem staan, slaat haar arm bezitterig om zijn middel en vleit haar hoofd tegen zijn schouder. 'Welke regeling?'

Ik kan mijn blik niet van haar hand afhouden, die ze over zijn bovenarm bezitterig heen en weer blijft wrijven. Ze heeft afgrijselijk lange nagels. 'Iets zakelijks. Hij gaat mijn auto opknappen.'

Ze lijkt een klein beetje gerustgesteld.

Als ik even later met mijn vochtige sweater en mijn jas in mijn hand de badkamer uit kom lopen, schieten haar wenkbrauwen haar haargrens in. Haar lippen zijn een dunne streep. Ze doet me nu plots meer aan Morticia uit *The Addams Family* denken dan aan Kim Kardashian. Met bibberende knieën daal ik de

trap af, de werkplaats in. Als deze dag een voorbode is van wat me allemaal nog te wachten staat, weet ik niet of ik dat hele foodtruckavontuur nog wel zo leuk vind.